

SOPOTNIK ZOLTÁN

Elvarrási horizont

„Itt már mindenki Petőfi Sándor”
(LIL G X Nemazalány)

„Saját zenekarát lépteti fel Demeter Szilárd a PIM-ben.
Az esemény szerint Petőfi Sándor születésének
200. évfordulóját ünneplik majd a koncerttel.”
(444.hu)

Most, hogy nemrég felkértek, írjak már valami verset
Petőfiről, az öngyilkosságon gondolkodom. Kint a csupasz
fák mögött a telepiek mászkálnak oda-vissza a nemrég
felújított lépcsőn (*proli-szecesszió*), mikor ezt írom (*és
metaforikusan ám, de*) felkötöm magam a gerendára
az erkélyen („*Ujdivatu nyakravaló / Készül most.*”)
Kint ringat a decemberi szél, a lépcsőn sétálók
azt hiszik, újévre hangoló tereptárgy vagyok. Világéletemben
utáltam Petőfit, vagyis a költészetét (a hazafi előtt le a
kalappal), így pontos. Szépen lengedezek
a kötélén, nyugodtan, hogy ezt a terhet végre letettem.
Annyira belém hivatkozták szegényt, hogyha netán rákos
leszek, biztos Petőfi alakja lesz annak a tumornak
(*gondoltam volt' még az akasztás előtt*). Annyiszor
dugaszolták, tömítették (*volna*) el az ereimet a verseivel.
Annyiszor szavalták felém/rám. Agyvérzésig. (*Biztosan
a sok petőfizés miatt vagyok 135 kg, s leszek még ki
tudja mennyi.*) Legutoljára egy részeg kőműves tartott
(*vérszegény, de majdnem okos*) előadást a Sarokban
(*kocsma*), hogy miért nagyobb költő, mint Ady. Mondjuk
láttam a YouTube-on Mácsait Petőfit szaválni, az jó volt.
Tehát Mácsai jobb költő, mint Petőfi, állapítottam meg
bölcsen. Lógok, lengedezek, kicsit hajlik a gerenda.
Figyelem, ahogy két rigó feleselget egymásnak az egyik
bizonytalanul görnyedő fán. Vitájuk horzsolja a homlokom.
Fel.